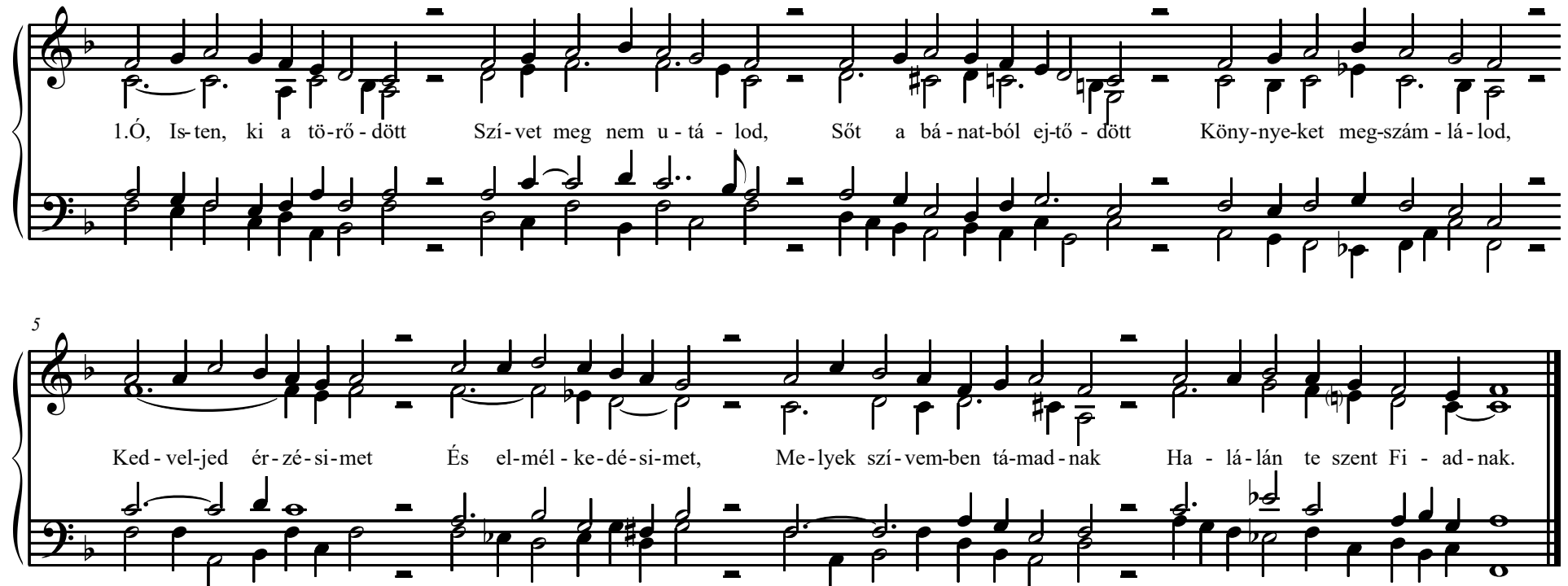

489. Ó, Isten, ki a törődött szívet meg nem utálod

Vad Péter Zsigmond

1. Ó, Is-ten, ki a tö-rő-dött Szi-vet meg nem u-tá-lod, Sőt a bá-nat-ból ej-tő-dött Köny-nye-ket meg-szám-lá-lod,
Ked-vel-jed ér-zé-si-met És el-mél-ke-dé-si-met, Me-lyek szí-vem-ben tá-mad-nak Ha-lá-lán te szent Fi-ad-nak.

2. Mint sír a kertben magában, Mint küszködik a harccal, Mely a sötét éjszakában A földre ejti arccal,
Hol kínjait lelkében Érezvén és testében Vércseppel verejtékezik, Elalél és csüggedezik.

3. De új erőt vesz magának, Lelkét megbátorítja, Mint a vitéz, ha harcának Kezdeté tántorítja.
Az eláruló csókra Önként megy a kínokra A fegyverekbe öltözött Vérengző kísérek között.

4. A bíró, bár elismeri, Hogy ő vétkét nem látja, Elereszteni nem meri, Ostor alá bocsátja.
Látja a nép véresen, Nincs szíve, mely megessen, Fakad ily gyilkos lármára: Feszítsd fel a keresztfára!

5. Függsz már a fán kiterjesztett Kezekkel felszegezve, A föld testéből eresztett Vérral van békébe.
Elalélván végtére A kínok érzésére, Meghal, Atyjához sóhajtván, Fejét keresztfájára hajtva.

6. Ó, kínok közt elenyészett Megváltóm a keresztfán! Téged az egész természet Búslakodva sirat s szán.
Reng a föld alkotmánya, A holtakat kiadja; A fényes nap is bújába, Borul sötét éjszakába.

7. Elhal énbennem is a szív Ez iszonyú látásra, Bánatba merült lelkem hív Bűneimért sírásra,
Mert tudom, hogy helyettem, Ki sokképpen vétettem, Szenvedéd a vereséget, Mely így vet éltednek véget.

8. Bízom más részről, mert a hit, Hogy értem ontottál vért, Rettegésemben megnyihát, Tudván, hogy érdemedért
Részeltetem az égben Ama nagy dicsőségben, Hol te, ki értem szenvedtél, Örök méltóságot vettél.

